

Tak trochu jiná vycházka ?

Vysvětlení přijde po přečtení naší kroniky. Tentokrát nás na naší dopolední vycházku pozvala Marie, a již na místě srazu v Braníku, při pohledu vzhůru bylo jasné, že slíbené zajímavé výhledy, nás budou stát trochu námahy. Branické skály dodávají totiž zdejší krajině typický krasový ráz . Na Braník s Podolím můžeme s trochou představivosti, pohlížet jako na Malý pražský kras. Nás čekal první výstup na skalní masiv, na jehož vrcholu se rozprostřela planina s poetickým názvem Dobeška, s pěkným lesoparkem přímo na hraně skály. U vstupu do lesa nám Marie přečetla z velké informační tabule něco z historie Dobešky, jak přísné byly předpisy pro zdejší výstavbu prvorepublikových vilek a jak klidné a prestižní místo to bylo. Ne náhodou se zde usadili třeba členové Národního divadla Josef Pehr, Ladislav Pešek nebo operetní zpěvák Jára Pospíšil a mnozí další. Ještě před vstupem do lesoparku jsme se zastavili u krásně udržované vilky z roku 1927 mající na čelní straně výjevy z Prodané nevěsty „Proč bychom se netěšili“ od akademického malíře Karla Nováka a hned kousek od ní je Divadlo Dobeška, v němž je stálá scéna divadelního souboru Sklep.

Vilka z roku 1927, i dnes je stále krásná.

Pohledy z hrany Branických skal patří v Praze k těm nejzajímavějším a také nejnebezpečnějším. Zaplatilo jej životem již několik, převážně mladých lidí, stačí malé uklouznutí a není žádná naděje.

Proto na nejlepším místě, přímo na hraně skály byla postavena vyhlídková plošina. A kdo tuto dřevěnou plošinu navrhl ? Nikdo menší než architekt David Vávra, výborný vyprávěč a také herec.

Na plošinu se vešlo v pohodě všech 15 účastníků vycházky.

Horizont výhledu je opravdu široký, od Barrandova přes Dívčí hrady až po Pražský hrad. Ten výstup tedy stál zato, i když v těch nejnebezpečnějších místech výhledy trochu ruší nové oplocení, je to ale nutné.

Není bez zajímavosti že ve skále přímo pod vyhlídkovou plošinou těsně nad úrovní hladiny Vltavy, je zazděná ve vyhloubených chodbách továrna na výrobu zbraní, vybudovaná Němci v době okupace. Chodby do oblouku ji chránily proti dělostřelbě z protějšího břehu.

O zajímavostech Braníka by se dalo napsat hodně , tak alespoň čím se v minulosti zdejší obyvatelé živil. Odvíjelo se to od řeky, zpracováním plaveného dřeva, rybářství a protože skály jsou z devonského vápence, tak zde vznikla také první továrna na jeho pálení a další zpracování. Cesta z Dobešky dolů k Vltavě, je pak přehlídkou vilové architektury poslední stovky let. Mezi nimi jsme vyhledali jednu označovanou na mapách jako Dvořákova vila. Stavitel Václav Dvořák si ji nechal navrhnout jako rodinnou vilu od Jana Kaplického.

Byl to Kaplického projekt vytvořený před emigrací v roce 1969 do Velké Británie. Zlí jazykové ovšem tvrdí že se jedná o nejslavnější stavební buňku, jedinou seberealizaci, kterou se tehdy architekt Jan Kaplický v Praze prezentoval.

Ted' tedy stojíme v Braníku-Dvorce a nad námi náš další vyhlídkový cíl Pankrácká planina. Nikde žádný výtah, pouze strmé schody 210m dlouhé, více jak dvojnásobná výška Petřínské rozhledny.

Tady se musíme pochválit. Byl to velmi slušný sportovní výkon a zvládli jej všichni. (mimočodem bývají zde i závody v běhu do schodů) Na vrcholu se plně projevilo, proč Marie zvolila pro tuto vycházku dnešní datum. Parková úprava na planině přechází ve svahu v divokou vegetaci, ta v zimních měsících bez listů umožňuje zajímavé pohledy, třeba přímo pod svah, do plaveckého areálu v Podolí, nebo unikátní pohled na řeku a její mosty.

Cesta dolů do Podolí již nebyla tak prudká a začala nabízet pohledy severním směrem, k Vyšehradu, našemu cíli. I v Podolí se ale najde mnoho zajímavého. Prošli jsme kolem Podolské vodárny, jejíž krásná budova pokaždé ohromí svou mohutností. Navrhl ji architekt Antonín Engl v novoklasicistním stylu s vodárenskou věží. Budovu zdobí tesané sochy představující alegorie pro Vltavu a její přítoky. Nejsme zde poprvé, protože je to současně muzeum vodárenství které jsme již navštívili, ale neškodí si vše připomenout.

Nyní nás čeká již poslední stoupání na hradby k Vyšehradu. Hned po prvních metrech nás Marie vede k vzácné památce, jednomu z nejstarších kostelů v Praze. Je to kostel sv. Michaela Archanděla, románská stavba ze 13.století s barokní dřevěnou zvonící. Jeden ze tří zvonů je velmi vzácný-původní ze 14.století. Svatý Michael byl za ta léta pochopitelně několikrát přestavován a také z obou stran na délku dostavěn. Dnes je ve výborném stavu a je to chráněná kulturní památka která stála za návštěvu.

Kostel sv. Michaela není zdaleka vše co se v ulici Pod Vyšehradem z minulosti zachovalo. Místní obyvatelé nebyli žádní boháči, jak jsme se u kostelíka dozvěděli, živil se hlavně jako rybáři a zahradníci a tomu odpovídali i jejich domečky. Několik z nich se v různém stavu opotřebení ještě do dnešních dnů zachovalo.

Na jednom z domečků jsme objevili jak majitel vtipně prezentuje svojí adresu vypálenými keramickými kachlemi.

Zřetelně jde přečíst :

Pod Vyšehradem 5

Nám již nezbyvá než nechat za sebou pavilony podolské porodnice a z Vyšehradské pevnosti projít Táborskou branou a dojít na předmostí Nuselského mostu k metru.

Aby náš rozchod nebyl tak jednoduchý, vyvstala ještě jedna otázka. Co je to pod námi ve svahu za stavbu připomínající zámeček ve stylu Miramare? Nevěděli jsme.

Zjistil jsem až doma. Je to vila Bělka.

Usedlost Bučánka, založenou po roce 1800, odkoupil v roce 1853 pražský purkmistr Václav Bělský. Ten si vedle Bučánky nechal postavit romantizující vilu. Bučánka dávno zanikla, Bělka stojí dosud. V letních měsících je v zeleni téměř neviditelná, proto jsme si ji zatím nevšimli.

Závěrem, proč tedy byla naše vycházka trochu jiná? Bezpochyby pro svoji vyšší fyzickou náročnost. Všichni zaslouží uznání za sportovní výkon a Marie Kučerová za dobrý nápad.

Čtvrtek 12. února 2015. Kronika Mirek, fotky Jiřina Žipková.